

Eno najlepših velikonočnih zgodb nam je podaril evangelist Luka. Pripoveduje, kako sta dva učenca razočarana zapuščala Jeruzalem. Rimljani so bili že dolgo časa okupatorji v njuni deželi. Tako kot vsi drugi, sta tudi ona hrepenela po svobodi. Jezus iz Nazareta jim je vлил upanje, da jih lahko popelje v svobodo. Toda iz tega sedaj ni bilo nič.

Jezusa, od katerega so vsi toliko pričakovali, so ujeli, ga obsodili in križali. Vse je bilo zopet tako, kot prej – brez upanja na svobodo. Kleopa in njegov prijatelj sta izgubila pogum. Pobita sta šla domov. To ni bila pot upanja in veselja ampak pot brez tolažbe – pot, od katere nista pričakovala prav ničesar.

In prav na tej poti se je zgodilo nekaj nepričakovanega: pridružil se jima je Jezus. Nista ga prepoznala. Žalost, razočaranje in obup so jima je zastrli oči.

Jezus je pozorno prisluhnil njuni žalostni zgodbi. Resno je poslušal njenemu tarnanju. Ko pa je spregovoril, ju ni tolažil s tolažbo praznega upanja; tudi jima ni rekel, da njuno trpljenje ni resnično. Jezus je šel k bistvu: pove jima, da tisti Jezus, na katerega sta stavila vse svoje upe, da tisti Jezus živi. Smrt je bila za Jezusa pot v svobodo, pot v novo, popolnoma drugačno obliko življenja. To jima je povedal tako preprosto in nazorno, da sta začutila, da je lahko to tudi njuna pot. Jezusove besede so v njunih srcih prebudile plamen novega upanja. Jezus jima ni rekel: »Saj ni tako hudo, kot mislita ...« Jezus jima je povedal nekaj novega: »Najbolj boleč in najobupnejši položaj je lahko pot v svobodo, po kateri tako hrepenita.«

Po teh Jezusovih besedah, pravi evangelist, »jima je srce gorelo v prsih.« V njunih srcih se je pojavilo nekaj čisto novega: nov zagon, nov duh, novo duhovno življenje.

In ko sta prišla v Emavs, nista pustila tega tujca naprej. Med njimi je nastala vez, ki je nista hotela pretrgati. Jezusa sta zato prosila: «Ostani z nama ...»

Ko so potem sedli k mizi, je Jezus vzel kruh, ga blagoslovil, prelomil in jima ga dal. Šele takrat sta učenca spoznala, da je ta tujec Jezus, isti Jezus, ki je bil umorjen in pokopan. Toda ko sta se tega zavedala, ga že nista več videla.

To sedaj tudi ni bilo več pomembno: Jezus je sedaj v njihovih srcih. Tako jima je bil blizu, da sta se lahko mirna in notranje okrepljena takoj vrnila nazaj v Jeruzalem, da povesta še drugim to veselo novico - da ni vsega konec.

Prijatelja sta prej hrepenela po politični svobodi. Ob srečanju z vstalim Jezusom pa sta spoznala, da je veliko bolj pomembna neka druga oblika svobode – duhovna svoboda. Postala sta svobodna na duhovnem področju. Ta svoboda je bila zanj dar velike noči.

Svoboden v duhu je lahko vsak človek, ki ima v srcu Jezusa: tudi bolnik, tudi invalid, revež, nekdo, ki je izgubil službo, begunec ... Kako močno sporočilo za ta naš čas preizkušnje, ko smo zaradi COVID-19 marsičesa prikrajšani.

Človek, ki je svoboden v duhu, zna sprejeti svojo človeško realnost. In ve da ni sam ampak da je z njim na poti Jezus, ki posluša, ki pomaga, tolaži, krepi ...

Jezus se je rodil, trpel, bil umorjen in vstal od mrtvih. Smrt je bila premagana in v naše življenje je posijala nova luč.